

Til nr. 4

Ændringsforslaget åbner mulighed for, at forsikringstageren kan opsig en forsikring med 30 dages varsel til udgangen af en kalendermåned.

Forsikringstageren bør have en almindelig adgang til at opsig forsikringen med kort varsel, således at forbrugeren undgår de lange bindingsperioder. Forsikringsselskabernes systemer er allerede gearet til det, jf. selskabernes adgang til at opsig forsikringerne i forbindelse med anmeldelser af skader.

Opsigelsesadgangen i ændringsforslagets stk. 1 vil bl.a. gælde for de forsikringer, der normalt tegnes af en forbruger («kerneforsikringer»), dvs. familieforsikringer, bilforsikringer, husforsikringer, ansvarsforsikringer, ulykkesforsikringer m.v. Reglen vil derimod ikke omfatte erhvervsforsikringer.

Efter ændringsforslaget omfatter opsigelsesadgangen heller ikke ejerskifteforsikringer i henhold til lov om forbrugerbeskyttelse ved erhvervelse af fast ejendom m.v., der i henhold til lovgivningen herom normalt tegnes for 5 år ad gangen med betaling af hele præmien på én gang, samt livsforsikringer, hvor der gælder særlige regler om bortfald af selskabets ansvar, og hvor forsikringstageren, efter at den første præmie er betalt, ikke er forpligtet til at holde forsikringen i kraft gennem betaling af de senere præmier.

Ændringsforslaget er ikke til hinder for, at der mellem forsikringsselskabet og forsikringstageren kan aftales kortere opsigelsesvarsler end den minimumsfrist, der fremgår af ændringsforslaget.

Til nr. 5

Ændringsforslaget indfører en almindelig adgang for skadelidte til at rette sit erstatningskrav direkte mod skadevolderens eventuelle ansvarsforsikring.

Forslagsstillerne mener, at en sådan regel primært vil sikre, at væsentlige oplysninger fra den sikrede kommer til at indgå i sagen.

Ændringsforslaget indebærer, at den skadelidte »indtræder i den sikredes ret imod selskabet«, dvs. at den skadelidte ikke kan få en bedre retsstilling over for selskabet, end sikrede/skadevolderen ville have haft, hvis den pågældende selv havde betalt erstatningen til den skadelidte og derefter havde gjort kravet gældende mod selskabet.

Det bemærkes, at ændringsforslaget følger det forslag, som Per Vestergaard Pedersen har fremsat i sin henvendelse af 14. maj 2003, jf. L 169 – bilag 24.

Til nr. 6

Ændringsforslaget indebærer en lovregulering af det såkaldte »viljeskrav« i den traditionelle ulykkesdefinition, således at det ikke kan gøres til en betingelse for dækning, at påvirkningen skal være »uafhængig af den sikredes vilje«.

Det er i ændringsforslaget præciseret, at definitionen af »forsikrede« alene gælder i relation til forslaget til § 119, stk. 2, og i øvrigt er det eneste sted i forsikringsaftaleloven, hvor begrebet i givet fald vil blive anvendt.

Forslagsstillerne mener, at der er behov for at indføre en ulykkesdefinition. På trods af Forsikring & Pensions henstilling fra 1999 til forsikringsselskaberne om at følge denne definition, er den kun slået igennem i meget begrænset omfang.

Tjóðveldisflokkurinn, Inuit Ataqatigiit og Simut var på tidspunktet for betænkningens afgivelse ikke repræsenteret med medlemmer i udvalget og havde dermed ikke adgang til at komme med indstillinger eller politiske udtalelser i betænkningen.

En oversigt over Folketingets sammensætning er optrykt i betænkningen.